

- s akinek mostani debreceni távolléte mindnyájunk nagyon nagy fájdalma”

AZ OTTHONRA TALÁLÁS OTTHON-TALANSÁGAI

VÁLOGATÁS A NAPLÓKBÓL...

Piarista-köz, 2006. március 4.

Sohasem került volna sor költözködésekre, ha létrejött volna a Bokorban az életközösség. Eddig nem tudtuk megvalósítani. Nagyon sajnálom. Az utolsó 16 évben nem volt hangsúlyosabb mondanivalóm, minthogy ezt kívánja tőlünk Istenünk s Jézus is. Lehet elmélnünk arról, hogy mért nem sikerült. Beszabadulván az európai nagyvilágba, volt, aki megkérdezte tőlem: *rezideáló kisközösség vagyunk-e?* S mondanom kellett, hogy szeretném, ha rezideálnánk, de nem rezideálunk, csak két vagy négy hetenként találkozunk egymással, s nem úgy, mint pinkafői testvéreink, akik egy pár évi kisközösségi élet után letelepedtek Pinkafőn életközösségként, és ott rezideáltak. Mért nem tudunk mi is letelepedni? Mért nem tudunk megtenni azt, amit Jézus azonnal megvalósított a maga kisközösségével? Könnyű felelet: Rákosi és Kádár nem tűrte volna, még az összejáró kisközösségeinknek is konspirálva kellett találkozniok. Csak 90-ben nyílt meg másra is a lehetőség. Mért nem éltünk vele? Mert már 45 esztendő volt mögöttünk, az első nemzedék tagjai túl voltak már 60. évükön. A második nemzedék is nagyobbára családot alapított már. S ha megkezdjük a családi fészkek felépítését, már ott kell hagyni valamit, amibe beleraktuk életünk munkáját, erőnk javát, s nem tudunk újat kezdeni. Jézus tanítványai meg még az életük elején álltak, Jézus fiacskáinak szólította őket, amikor maga is csak harmincas éveit taposta. Magam is úgy lettem 70 esztendő előtt piaristává, hogy apám-anyám fennhatósága alól áthelyeztem magam 17 évesen a váci noviciátusba, a piarista magiszter és promagiszter fennhatósága alá. Gyerekefjével lehet az ilyesmibe belevágni egy inspiráló személy hatására – fejest ugrani a dologba. Férjel-feleséggel, gyermekek szolgálatába ágyazódva nem ugrál már az ember. A fordulat után, s 80. évem felé menve pedig már nem tudtam a fiatalokra olyan hatást gyakorolni, amelyet kellett volna. Csak a nagyapjuk voltam...

Így történt, hogy sor került költözködésekre. Közvetlen kiváltó oka az volt, hogy Terikének, akit 61 esztendeje ismertem meg, mint debreceni középiskolást, s harminc esztendővel ezelőtt költözködtünk össze az Attila útra Márcziékkal, maga is 80. életéve felé közeledve egyre nehezebbé vált az engem meg a Bokrot szolgálás. Nem váltaltam tovább két 80, ill. 90 felé araszoló élet kapcsolatát. Engem majd ellát az én családom, melyhez 70 éve kapcsolódtam, őt pedig a maga családja: két életerős és ma-

gányos húga Debrecenben. Nagy teher szakadt le róla. Pihenhet végre, s húgai viszik őt orvosokhoz, amit én sohasem tudtam elérni... igaz, hogy csak küldtem, s nem vittem őt. Vasárnap jöttek a húgai, s másnap már vitték is magukkal. Este már egyedül mentem Adyligetre: pap is, kántor is voltam egy személyben.

Piarista köz, 2006. március 16.

Farkas József tanulmányát (Érted vagyok 2005/4-5) ajánlotta Öcsi a *Papok I* nevű közösségben házifeladatnak. *Sine ira et studio*, azaz elfogultság nélkül vettem ajánlatát. Még '90 előtt talán, de az időpontban nem vagyok biztos, meghívott előadni Gyulai Pál utcai gyülekezetébe, s amikor befejeztem mondókámat, akkor közössége elé állt, s a taps után nevetve mondta: *Láthatjátok ön- és közveszélyes.* '97-ben a rehabilitációs misém idején Németh Géza már halott volt, s így mint másodmértőt, Józsit kértem, hogy a református egyház részéről mondjon ő is egy fél perces hálaímát a szentmise felajánlása előtt. Készséggel megköszönte megtisztelésnek vett kérésemet, majd a mise előtt pár nappal táviratban közölte, hogy még sem vállalja az imádkozást, mert a sajtóból tudomásul kellett vennie, hogy a NATO-ba lépésünk ellen érveltem. Nem volt akkor időm megkeresni, s megkérdezni, hogy Jézus igaz tanítványának részéről hogyan lehet baj, ha nem akarjuk esküvel fogadni, hogy megöljük Mr. Bush elődeinek, utódainak minden ellenségét, vagy más, pl. a Varsói szerződés katonáit, népeit. Csak tudatosítottam magamban, hogy Józsinak sincs fogalma arról, hogy mi is Jézus ránk hagyott öröksége.

S most következék Józsi pneumatoszféráról írt dolgozata arról, hogy Isten lelke lebegett a vizek felett (1Móz 1,2). Segítésre kész erők ölelésében élünk, és a segítő erőknek ezt a szövedékét nevezi pneumatoszférának. Azért élünk abban, mert nemcsak merev törvények érvényesülnek a világban és életünkben, hanem van szabadság is, mely érvényesülhet a világ életében is, az emberek életében is. Itt már van egy megjegyzésem is. Ha világ embereket jelentene Józsi mondatában, akkor felesleges és csak stilisztika, csak gondolatritmus ez a kettőzés: világ is, emberek is. Ha a világ nem az embereket jelenti, akkor abban bizony csak a merev törvények érvényesülnek, és nem a szabadság.

A továbbiakban elhagyja a szabadságot, s arról beszél, hogy a mózesi mondat azt jelenti, hogy Isten Lelke terelget bennünket a rend, a harmónia, a szeretet, a kozmosz, a világosodás, a tagolódás, a növekedés, a gyógyulás felé. Itt van egy újabb megjegyzésem: a kozmosz a világot jelenti, s ha az nem az embereket jelentené, akkor a merev törvények irányítják, s nem a gyógyítani képes szabadság. Tehát a kozmosz kilóg a terelgetettek sorából.

Majd jócskát ugrik. Mindez több mint merő evolúció: azt is jelenti, hogy legyen gyógyulás, újjáteremtés, s harc betegség, bukás és halál ellen, legyen megváltás. Ami a makrokozmoszba megtörtént, történjen meg a mi belsővilágunkban is: a Lélek körül vesz bennünket, és vigyázz reánk, hogy vissza ne essünk a káoszba. Most már több

megjegyzésem is van: én is hiszem, hogy a Lélek vigyáz reánk, de a szabadságunkon is fordul a sorsunk. Mennyiben? Sorba szedem szavait: Gyógyulhatunk testileg-lelkileg is. Újjáteremteni nem tudjuk magunkat. Minek is, ha már egyszer Isten megteremtett minket? De lélekben újjászülethetünk (Jn 3,3). Mindannyian egy halálos betegséggel születünk világra, ezért minden harcunk a betegségek ellen csak a halálban tud végződni. Erkölcsi bukásaink ellen harcolhatunk, de a hatalmasságok buktató tevékenysége ellen reménytelen a harcunk! Gondoljunk csak Jézus reménytelen harcára, mely a Golgotán végződött. S ne haragudjon, ha megkérdem szerzőnktől, hogy mi az a bizonyos megváltás? Higgyem el, hogy Isten eltaszított magától, s csak Fia golgotai halála érdemének köszönhetem, hogy újból gyermekének tekint és magához fogad? Nem hiszem el. De ha úgy is volna, ahogyan nem hiszem, akkor is az isteni önkény e végzetes és véres játékából csak maga az Isten szabadíthat ki, amibe Ő maga taszított bele, amit egyébként – mint mondtam – nem hiszek. Én a szabadságom erejében is tehetetlen maradhatok, s csak az erkölcsi káoszba tudok visszaesni, mert a szabadságot éppen arra kaptam, hogy ne essem abba vissza.

Ezután azt halljuk, hogy a szabadság nélküli világminőségben, amelyben a merev törvények uralkodnak, világosság van, és a Lélek vigyáz reánk, hogy vissza ne esünk a káoszba. Mi ez a káosz? A tudatlanság, a gyűlölet, a testi betegség, az önzés, az erőszak. Mi lenne a mi világosságunk? Az értelem, okosság, türelem, bölcsesség, szeretet, megbocsátás, jóakarát, szolgálat. Segít a Lélek, hogy a kozmosz uralkodjék bennünk is. Észre kell vennünk, hogy a kozmosz jelenti a merev törvényű világot is, meg a Lélek által megsegítendő világunkat is. S ebben a pillanatban körülvesz a kétértelműség, amely egy prédikáció hevületében elfogadható, de egy folyóiratban megjelenő tanulmány esetén nagyon, de nagyon zavaró.

Majd arról beszél, hogy előbb van a Lélek, és csak utóbb az emberek, s hogy fontos ez a sorrendiség, s az embernek szüksége van közvetítő személyre, hogy a Lélekhez jusson. A jó közvetítő majd eltűnik, s akiket oda kapcsolt a Lélekhez, azok keresik majd a kapcsolatot egymással. Mindezt a szerző elméletnek mondja, s gyakorlati ízelítőnek beszámol egy szindarabról, melynek mondani valója: az emberi élet önmagában olyan undorítóan üres, hogy azt csak valami szép halállal lehet jóvátenni. Jól értem a szerzőt. A Lélek nélküli élet ilyen üres. A szindarab forradalmára nem hajlandó megnevezni társait. Belöknek zárkájába tíz embert, akik csak akkor szabadulhatnak, ha a forradalmár hajlandó vallani. A tíz megöli őt, hogy szabadulhassanak. A forradalmár élete nem üres, nem kell semmit sem jóvátennie. Hajlandó volt meghalni is eszméért. Jézus ezt így mondta: Hatalmam van az életemet odaadni (Jn 10,18).

A Lélektől vezetett élet nem üres, hanem tartalommal teli és szép, s az ezért járó Golgota is felemelő, mert a feltámadás fénye ragyogja körül. Nem azt mondja, amit a darab hőse mond: Jogom van ezt az üres életet egy szép

halállal megszentelni, hanem azt, hogy hatalmam van szépen élni, és hatalmam van szépen meghalni és beírni nevetem a történelembe – örök példának. Majd így folytatja a szerző: a Lélektől vezetett ember tudja, hogy a magasabb rendű élet felé a halálon át vezet az út, de rendszerint nem kerül sor reá, mert elég a kishalál, mely sokszor nehezebb, mint a nagy mártírium: egy szelet csokoládét nem nekem kellene megennem, hanem oda kellene adnom valakinek. Ezután a szerző visszavált a forradalmárhoz, aki nem a vallás csatornáin jut el oda, hogy hazugság, vallásos, álszentség, tévedés az, hogyha valaki olcsóbban akarja megúszni az életet. Igaz emberi életet nem lehet úgy élni, hogy nekem jogom van az élethez, tehát mindenki pusztuljon, aki utamban van. Ezek után Krisztus és keresztyének dicsérete következik: egy csodálatosan szép halállal jóvátette a mi ember-életünknek minden szégyenletességét.

Azt gondolom, hogy aki megjárta a szocialista vagy egyéb fajtájú ember-vesztések útját, nem mond olyat, hogy nehezebb ennél az útnál a csokoládét odaadni. A Golgota – mint önátadás – csodálatosan szép. Egyfelől. De mint letartóztatás, bilincselés, pofozás, töviskorona, keresztyút, gyalázkodások elviselése, fulladásos halál – iszonyatos is. Jézus ezt a *másfelől*-t (is) élte át: *Istenem, Istenem, mért hagytál el engem*. Ezt és nemcsak azt, hogy csodálatosan szép. Hogy hogyan tette volna jóvá a mi emberi életünk minden szégyentelenségét, ezt fel nem foghatom. Gellért Oszkár írta Jézusról: *úgy halt meg, mint bárki proletár*. Úgy, mint a szerző forradalmára. A forradalmár a nem-köpés és halála árán Lélektől vezetett szép életet élt, amit nem kellett jóvá tennie. A maga életét tette jóvá, és nem tette jóvá annak a tíznek az életét, aki megölte őt.

Nincsen módunk mások életét jóvá tenni. Nincsen mások életét jóvá tevő halál – ez csak teológiai konstrukció, és téves konstrukció – akármilyen hosszú múltra tekint is vissza. Majd egyszer végleg *ad acta* tesszük. A Lélek – a pneumatoszféra – vezetése által van módunk szépen élni, s van módunk szépen és gyalázatosan meghalni. Jóvá tenni – csak a magunk életét tudjuk. Példát is adhatunk másoknak: lehet ezt az utat is járni. Mások életének szégyenletességével szemben tehetetlenek vagyunk. Ők feszítenek keresztre bennünket, ha pneumatoszférasok vagyunk. Mondhatjuk a szerzővel és Pállal, hogy Krisztussal együtt megfeszítettem, ha Krisztus miatt feszítettem meg. Akkor is mondhatja ezt Pál, ha érti, miért feszítették meg Jézust, és akkor is, ha nem. Ő mindenképpen úgy tudta, hogy Krisztusért halt meg. De Jézus nem azért halt meg, hogy jóvátegyje Ádám-Éva vagy bármelyikünk bűnét. Magunknak kell metanaoiát tartanunk. Magunknak kell gondolatainkat és életünket Jézuséhoz igazítanunk. Azért, hogy szép életet éljünk, és hogy ennek következtében esetleg szép és gyalázatos halált haljunk, mely feltámadásunkba torkollik.

Lelkipásztori szempontból a dolgozat – ötös, mert megnyugtató. Hogy jézusi szempontból hanyast érdemel, azt próbáltam elmondani e kritikával, mely lelkipásztori

szempontból aligha ötös, mert sok olvasót aligha nyugtat meg. Jó lenne, ha tévednék, s ha én is ötöst kapnék rá. De ha nem kapok, az sem baj. Jézus nem volt lelkipásztor. Nem megnyugtató, de végtelenül irritált. Pál nem irritált minket, hanem megnyugtató: a keresztség által mi vagyunk Isten új választott népe, mi vagyunk a szentek.

Piarista köz, 2006. március 20.

Egy hétköznapi szentmise könyörgésében olvasom: *minél inkább közeledik megváltásunk nagy ünnepe, annál nagyobb áhítattal törekedjünk húsvét szent titkának ünnepelésére...* Azt tanulom belőle, hogy megváltásunkat és húsvét szent titkát ünnepeljük majd. Az előző este pedig hallgattuk itt, a Piarista közben egy egyházi ötvösművész előadását, amely hangsúlyozta a liturgikus szövegekhez ragaszkodás jelentőségét. Több mint egy hónapja élek egy olyan világban, amely ragaszkodik a zsolozsmás- és a misekönyv szavaihoz, s én nem tudom túltenni magamat a hallott szavak jelentésén. Ez történt a reggeli szentmisében is, amikor a *Könyörgés* szavait hallottam.

Kérdezem: mi ez a szent titok? Mi az, hogy megváltásunk? Jézus egyik szóval sem operált. A titokról egy feljegyzésünk maradt: *Nektek adatott tudni az Isten országa titkait* – mondja szűkebb környezetének Jézus, és megmagyarázza nekik példázatát a magvetőről. Ugyancsak egy ízben találjuk Jézus ajkán a megváltás szót is: amikor meglátjuk majd újra eljönni Őt az ég felhőiben, akkor *közeledik megváltásunk ideje*. E két helyet találjuk az evangéliumokban összesen. (Nem térek ki most a *váltás* (*lütron*) szó egyetlen helyére, mely az ezegéták egybehangzó véleménye szerint utólagos betoldás – a páli teológia hatására.) Mért fontos nekem, amit kérdezek? Mert kétféle út vezethet Istenhez.

Az egyik: Istenbe akarunk kapaszkodni, s erre bármiféle szöveg alkalmas lehet. Ismerős a Vörösmartyk által is feldolgozott legenda a szent remetéről, aki a legnagyobb áhítattal imádkozza: *Legyen átkozott az Isten!* Az odatévedő püspök megmagyarázza neki, hogy nem ezt kell imádkoznia, hanem ezt: *Legyen áldott az Isten!* A püspök távozik a szent remete szigetéről. De hamarosan látja, hogy a vízen szalad felé a remete, s mondja, hogy elfejtette, hogy mit kell mondani. S a püspök: *Mondd tovább a szent imádat!*

S a másik: Jézus gondolataiba akarok kapaszkodni, mert Jézus számomra az etalon, s ahhoz az Istenhez akarok eljutni, aki Jézus atyja, apukája. Ez esetben nekem nagyon fontos, hogy olyan legyen a liturgiám, mely Jézus szavaira, gondolataira, istenképére utal. Minek következtében az Isten országa titkait akarom megérteni, s a megváltás számomra az, hogy Jézus eljön az ég felhőiben. S ha nem érem meg a parúziát, akkor is vele akarok találkozni halálom percében. S ezt a Jézust akarom keresni húsvétkor is, és az év többi 364 napján, azaz a mai napon is. Mindez azt jelenti, hogy nem tudok áhítattal Istenbe kapcsolódni olyan szöveget hallva, mely arról beszél, hogy megváltásunk nagy ünnepe kell készülődni, s a húsvét szent titkát kell ünnepelnem. Húsvétkor én csak

azt tudom ünnepelni, hogy Jézus nem kért atyjától 12 ezred angyalt, hanem hagyta, hogy a főpap szolgálai megköttözzék, majd meg is feszítsék őt, kiszenvedjen, s harmadnapon feltámad sírjából. S mindezzel áthúzó az a liturgiát, amely szorgalmasan és szó szerint ismételteti, hogy miket tett kiválasztott népe érdekében Isten: hogyan nyitotta meg neki a Vörös tengert, s hogyan eresztette rá azt a fáraó harci szekereire. Ez az Isten nem Jézus Istene, és képtelen vagyok áhítattal imádkozni (csak mondom, mert kórusban vagyok), hogy Isten mindkét műveletével örök szeretettel szeret minket. Mért vagyok képtelen? Azért, mert addig, amíg nem zárkózunk fel egyértelműen Jézus atyjához, addig marad a tört vér fekete folt, addig

– *Újra hiába zökkent régi sínéről újabbra a régi világ: új függönyök mögött pereg az Ember Tragédiája s üres egekbe vezérli a bűn a szeretet dalát.* –

ahogy írja Szabó Lőrinc *Isten* c. versében. Addig csak beszélünk Isten Országáról, s nem tisztázzuk ki, hogy az mit jelent. S ennek következtében kegyesen megbocsátják nekem Benedek, Péter meg a rendtársaim, hogy a történelmi tegnapi kiáltottunk a gyilkolásra egy nemet, s ezért püspökeink az ateista államhatalommal együtt elítéltek bennünket, mint a magyar törvényeknek és az egyház megszentelt hagyományainak lábbal tipróit.

A liturgia nevel minket. Naponta másfél órát töltünk a kápolnában, s mondunk szövegeket, s marad fejünkben a múlt, a Jézus előtti és a Jézus utáni – jézustalan múlt. S csinálhatunk rengeteg jót és szépet, s nem mondunk nemet sem a kezdettől fogva embergyilkos Sátánnak, sem a Mammonnak, csak tesszük azt, amit lehet, s emlegetjük Jézus nevét. Jézusét, aki tette azt... – amit nem lehet. S elmondta a maga utópiáját, melyet ő jóhírnek nevezett, s mi hagyjuk, hogy az utópia maradjon utópia, s ne is lehessen jóhír belőle. S ami a legszomorúbb, halvány segédfogalmam sincs, hogy mit lehetne tenni ma annak érdekében, hogy még egyszer elkiálthassuk magunkat, hogy nem ez a Krisztus. Lejárt az időm: 88. évemben reményem sincs már rá, hogy kitaláljam. Babits Mihály kínját érzem:

Nem a kenyér a minden, sem a fajták / állati tülekvése, ami most van:

krisztustalan próféták, mondjatok már / legalább annyit, hogy nem ez a Krisztus...

...az eke nem új mag / számára tört utat, hanem kidobta földünkbe a régit, és elaszunk most...

Ha nem igennek, legalább a nemnek / hangzani kéne; a nem is talizmán,

a nem is lélek, vigyétek a véres / csorda elé, tán meging s hátrahőköl.

Tán nemet vettek és igent arattok. / Kisebzett és fázik a meztelen föld:

síessetek! Hogy új búza borítsa, / mielőtt az esztendő megöregszik.

Több mint nyolcvan éve írta, s az a címe, hogy *Vers, apostolokról*. Azt hiszem, hogy ő – majd egyedül a magyar szellemi életben – értette Jézus atyját, s nem érte be akármiféle jámborsággal. Én sem akarom feladni azt, amit

megértettem, s húsvétkor majd azt a Jézust ünneplem, akivel és akinek az Istenével főpapok kitolhatnak, s még sem tolhatnak ki, mert a feltámadás számomra annyit jelent, hogy Jézus és az ő Istene nem adja fel. Mit? Azt az isteni törekvést, hogy az utópia ne maradjon utópia. Azt, hogy megint jóhír legyen azoknak az ajkán, akik az ő nevét emlegetik.

(Válogatta: Sarló Csaba)

BARCZA BARNA AZ EMBERHALÁSZ

Barcza Barna (1931-1999) az 1970-80-as években a Bokor életében a spiritualitás vezéregyénisége volt. Lélekkel és érzelemmel teli lelki gyakorlatai sokunk szívében feledhetetlen emléket hagyott. Az igazságkeresést és a valódi emberhalásszá válást érezte élete legfontosabb

küldetésének. Lelke legmélyén átélte, és igyekezett továbbadni, hogy az emberek halásszá nem csupán egy Jézustól megtanult és átvett feladat, hanem annál jóval több, egy Istennek teljesen odaadott élet következménye kell, hogy legyen. A befogadott Szeretet-Élet túlsordulása. Miközben minden energiájával feszült az általa megismert Igazság továbbadására, olthatatlan vágy élt szívében – az ő szavaival élve - Teremtőjével való „Totális találkozás” felé. (Nyelvezete olykor a mai fül számára talán már nem olyan közelálló, de ez semmivel sem csökkenti tartalmának aktualitását és értékét.)

Ebben az újonnan beinduló rovatban Barna gondolatai mindazok számára nagy segítséget jelenthetnek, akik személyiségük teljességével akarják a valóságot megragadni, és akik embertársaikkal és Teremtőjükkel való találkozásukba igyekeznek lényük egészét beleadni.

(B.T.)

BARCZA BARNA AZ EMBERHALÁSZ ÖNVIZSGÁLATA

*Nyolc lelkigyakorlatos elmélkedés a „vizen-járás” jelenetére
(Mt 14,22-33)*

0. Bevezetés

Minden lelkigyakorlat megtérésre való. Minden megtérés önvizsgálattal kezdődik. Megtérésünk is, önvizsgálatunk is fejlődő kell, hogy legyen. Fejlődő: egyrészt a jobban

megismert Jézussal való összehasonlításunk folytán, másrészt az egyre változó körülmények és egyre változó felismerések és hangsúlyeltolódások révén. Talán túl gyorsan haladtunk előre Jézus tanítása korábban árnyékban hagyott részének fölfedezése és megvalósítása terén. Értethető volt gyorsaságunk, érthető volt a fölfedezett irányban haladó lelkesedésünk. Ilyen ésszerűen haladva Jézus tanításának súlypontja felé, óhatatlanul magunk mögé utasítottunk rengeteg dolgot, amelyek akadályozták volna a lényeg felismerését. Most amikor már úgy érezzük, hogy a fontosat, az igazán jézusit megragadtuk, nem ártana megnéznünk és újra felfedeznünk, tehát átértékelnünk: a hátunk mögé dobottakat, azon kívül mindazt, ami mellett érdektelenül elhaladtunk, vagy amelyeket egyszerűen csak nem volt időnk tudomásul venni. Ennek a gondolatnak a jegyében hangzanak el elmélkedéseink. Két lépés előre, egy lépés hátra? Igen, ha a hátralépés azért történik, hogy az elhullatott kincseket felszedegessük és beépítsük szintézisünkbe. Ha ez sikerül, akkor nem is lesz ez hátralépés! A nyolc elmélkedést a vizen-járás jelene (Mt 14,22-33) fűzi össze, talán azért, hogy a szimbólumokat kedvelők is, meg a racionálisabban gondolkodók is örömeiket lellessék a megindított gondolatok folytatásában. Az elmélkedések összefoglaló címe: Az emberhalász önvizsgálata. Tehát többet nézzünk magunkba, mint másokra! Ezen kívül Jézus az, akire nagyon sokat akarunk tekintetni, és a Vele való barátságunkat elmélyíteni.

Túlsúfoltságunk mérséklése

Szelektálás az emberhalásszásban

1.1 Kiket enged el, vagy küld el Jézus?

A katékhón emberhalász, aki azért jött a földre, hogy embereket gyűjtsön össze, olykor elenged, máskor kifejezetten elküld bizonyos embereket. Éppen az érdekel bennünket, hogy kiket és miért? Noha Isten egyetemes üdvözítő terve folytán mindenki hivatalos az Isten Országába és Jézus mégis elküld vagy elenged egyeseket, ez bizonyos magatartásbeli törvényt, vagyis gyakorlati eljárásmodot sejtet velünk, amelynek alapján Jézus is és a túlterhelt emberhalász is szelektálhat az emberek között. Épp ehhez a szelektáláshoz keresünk és próbálunk találni Jézusnál szempontokat.

Akik hosszú tanítás után is sem akarják érteni Jézust Jézus „elbocsátja a sokaságot” (Mt 14,22), akiknek korábban – máshonnan tudhatjuk - „az Isten Országáról beszélt”(Lk 9,11), és „hosszan tanította őket”(Mk 6,24). Nekik már érteniük kellene, hogy mit akart és mit nem akart Jézus. Ám befolyásolja őket a kenyércsoda, amelyet nagyon rövidlátóan fognak fel, és csak evilági céljaik megvalósításának szolgálatába akarják állítani. A Jn 6,15-ből kiviláglik, hogy királlyá akarják tenni Jézust, vagyis éppen az ellenkezőjét készülnek tenni annak, amit Jézus hirdetett.

Ugyanígy meggondolás alapján küldi el a másként gondolkodó Pétert (Mk 8,33), aki a csak emberi gondolkodástól nem képes felemelkedni az Isten gondolataihoz, amelyet Jézus képvisel.